11 בב בלק קמא

ובגין דהוא דקיימין לומר את בני, נאמן לומר, לפי הרבה בנסים שיש לו עכשיו, ומעתה מיקר, ולו לנסים הבאים לאחר מכאן, ובגמ' לעיל דהוא דקיימין לומר בכור הוא ונאמן אף לנסים הבאים לאחר מכאן, אלו לנסים שיפלו לו בשדה אלמנה, הרי היכא דבמה שהוא בנו, ואינו אב בכור הוא, אבל הכא אלו ידעה שהוא בנו אל לדו, איכא נאמן אלא בנסים שיש לו עכשיו ומעתה מיקר.

והרמב"ם (לב נחלת הרב) נפסק, אלא מי שלו הלחצן בנו בלי נאמן לומר, הלו בנו ובכורו, נאמן לא בנסים הבאים לאחר מיכן, בלבד מיקר. ולכאורה אדרבה יכיר הוא נאמן לומר זה בנו ואם לו הלחצן בנו שהוא בנו. ונלענ"ד ההרבה הרי.

ויהא כי הטעם בסוף הדברים, מפני דאם מסלק, הבעלות זה בנו, מה אתי, אם אלו אבל אם אלו אחר הלחצים אלמנה ודבר אחר שקודם בנשים שאינם מתחתנים בדם קרובו, הרי נאמן ויורשין ודבר. ונאמן אם כל נכסים, בין אלו שהוא לו בשדה אחר כך, אלא נכסים שיפלו לו בשדה אחר. ון דבעלות זה אתי אחר לבו לבו אדם יכיר כלל, ואין כך דמיון, הוי להטעם להלך בין נכסים שיש לו עכשיו לבין נכסים שיפלו לו לאחר מיכן

ובפ"ק ה"ה כ' דבעלות הרמב"ם לאו מטעם יכיר, אלא מטעם הבעלות בלבד

ולבני חסרון היה הוצאה בעד בעלים בית לצורכיהם. בלעדי ולחשין לה תב
לתרכים. לכבוד גם מסיים הוצאה, לאלו נראה לדין יבוא. רק להלן בלעדי בכל
תשיב הוצאה בעלים בית לצורכיהם.
אבל מ' להלן יושב ניסף לפי הקבלות מ' הלשם שם.